

GS 1203

Erenne Nya
Kärlek:

W i s o r,

Den Första:

Malin gick i Herregårdens
Parken, Sil ic.

Den Andra:

O! hwad ångslig må jag ic.

Den Tredje:

Så bjuder jag eder många
tusend god natt, ic.

Alla Tre sjungas under sina egna be-
hageliga Melodier.

Trykte i Örebro år 1786.

Exemplaret kostar 6 runstycken.

I.

Malin gick i Herregårdens Parken,
Til at fördrifwa sin orolighet,
Satte sig ned i grönnaste marken,
Hörde på lärkan sjungde, och hon gret.
Hela naturen sig gläds och sig para,
Minsta Fogel sin maka ju får,
Jag allena måst ogifter vara,
Gud låte Olle få Hemman i år.

2.

Lyckan gjorde, at unge Grefwen,
Der uti någden skall' vara på jagt,
Af nyfikenhet dertil drefwen,
Hade han hört, hwad Malin hon sagt.
Oskyldigheten hans hjerta måndråda,
Olle fick hemman och Malin blef Brud.
Ack! at sådana Grefwar fick höra,
Allas hjertan som sucka til Gud.

Den

Den Andra:

I.

O! hwad ängslig må jag lefwa,
O! hwad stor Melancholi,
Ser jag här om mig at sweswa.
O! hwar skal jag blifwa fri?
O! hwad går jag så allena?
Hwar är nu min käraste?
O! i Trån! o i Grena!
Fåt mig henne få at se.

2.

O! i Foglar, som här sjunger,
Flygen bort til Köpenhamn,
Öpnar edre sjunge-tunger,
Ropen på min Engels Namn,
Säger hwad jag här må lida,
At min sorg han är så stor,
Säger, at jag tidt af qwida,
Önskar mig den swarta jord.

3.

Beder, hon wil sig förbarma,
Säger, I wil wisa wäg,
Hwar hon finna kan mig arma,
Men i fall hon svarar: Nej,
Flygen ned til hennes läpper,
Och en kyss tilbringa mig,

At

Ut ej långtan alldels dräper,
Hennes wån så ymkelig.

4.

Här jag daglig går och suckar,
Aldrig ser en trofast wån;
Jag för ingen mig uptäcker,
Utan blott för himmelen.
All min glädje är at tala,
Eönligt om min käraste,
Höge Berg och djupa Dala,
Gifwa Echo af min we.

5.

Jag med vinden discurerar,
Beder at den föra wil,
Gram den suck jag lefwererar,
Min wänninnas hjerta til;
At hon måtte på mig tänka,
Och beständigt älska mig,
At ej Amors bundna Länka
Ej skal brista swikelig.

6.

När jag ser en Fogel swingar,
Uti Lusten, jag mig då
Ömtar strax hans lätta wingar,
För at komma här ifrå,
Jag i skogarne omwankar,
Som en ung och torstig Djort,

Och

Och mig tröstar med de tankar,
At jag snart skal komma bort.

7.

Så jag en in til mig tråda,
Med det Bud du resa skal,
O! hwad wille jag mig gläda,
Så min frögd blef utan tal,
Ja, jag wille gerna gifwa
Bort, alt hwad jag ägde här;
Och til slut et afsked skrifwa,
Rätt och twärt, på bark och trä.

8.

Får nu wäl i skogar gröna,
Som en fädja för mig war,
Hos Er jag, min wån den sköna,
Städse uti tankar bar,
Får nu wäl i Diur och Foglar,
Får nu wäl du gröna Lund,
Hos min Engel wil jag skyla,
All min sorg i denna stund.

Den Tredje:

I.

Så bjuder jag eder många tusend
god natt,
Och så många fredsamma stunde,
Som Himlen den är med stjernor
besatt,

Och

Och sand uti Hassens grunde,
S alla mine dagar så hafwer jag hört,
Utkörlighet har mig, och ondra för fört
Allerwackraste Kårestan min,
Allerstönaste Doctan så fin.

2.

Så far nu då wäl min endaste Mö,
Ja må mig på resan begifwe,
Jag dig ej för glömma skal, på hela
werldsens D,
Så länge jag finnes uti Lifwe,
Men jag wil sända mina Bref öfwer
bord,
Öfwer Berg och Dalar, så långt uti
nord,
Allerwackraste Kårestan min,
Allerstönaste Doctan så fin.

3.

Och hwem kan segla förutan wind,
Och hwilken kan jaga utan hund,
Och hwem kan kasta sit ankar på det
dhup,
Hwar der aldrig finnes någon
grund;
Men jag wil sända mine åror om bord
Och kan jag ej segla så kan jag dock ro
„Al,

Allerwackraste Kårestan min,
Allerstönaste Doctan så fin.

4.

Så önskar wi af wårt hjerta och sin,
Wår resa må lyckeligen blifwe,
At wi måtte komma til Köpenhamn
igen,
Och finna våra wänner uti lifwe,
Dock skole wi hoppas det blir wäl en
gång,
Eldt wi är långt borta i Grämman-
de Land,
Allerwackraste Kårestan min,
Allerstönaste Doctan så fin.

5.

Til fremmande Städer wi äro komne
fram,
Hwar inga wänner är at finne,
En våra wänner är uti Köpenhamn,
Det går of rätt aldrig utaf minne,
Eldt tiden den löper så sorgelig af,
Hwar time, den är för of lång, som
en dag,
Allerwackraste Kårestan min,
Allerstönaste Doctan så fin.

6. Nu

6.

Nu wänta wi skrifwelse från Köpen-
hamn,

Ufrån min hertans Allerkäreste,
Det hafwer hon skrifwet med sin egen
hand,

Och lagt det uti hennes gömme,
Hon skrifwer mig till för hon wil haf-
wa swar,

Så det skal ske lust på den samma dag,
Allerwackrare kårestan min,
Allerstönaste Dockan så fin.

